

Mogen wij u voorstellen:

JEANNETTE VAN LUIPEN-BRONWASSER

Het is geweldig moeilijk iets over jezelf te vertellen. Ik ben geboren in Maassluis en ik bracht daar mijn jeugd door. Ik had fijne, met alles meelevende ouders. M'n schrijven werd met een toegeeflijke glimlach geaccepteerd omdat het m'n studie niet bleek te schaden.

Hoe oud ik was toen ik begon te schrijven? Ik weet het niet. Ik schreef al heel jong stukjes en versjes die ik aan niemand liet lezen. Het was gewoon iets heerlijks: helemaal van mezelf. Vijfentwintig jaar later werd er een meisjesboek uitgegeven, zij het drastisch gemoderniseerd, dat ik in die tijd schreef.

Ik hield nog meer van voordragen, alleen nooit eigen werk.

Hoewel ik erg verlegen was, viel die verlegenheid volkomen van me af als ik voor de klas stond en later voor een groter publiek.

Ik las in mijn jeugd alles wat ik te pakken kon krijgen en dat waren, als ik het slim aanlegde, lang niet altijd alleen kinderboeken.

Op de H.B.S. leerde ik mijn toekomstige man kennen. We kregen vier zonen en een dochter. We vormden een heel gelukkig gezin en woonden in verschillende dorpen en steden in Nederland.

Ik had een druk, gezellig leven, was presidente van verschillende vrouwenverenigingen en kwam niet meer tot schrijven. Toen de kinderen groter werden en ik zo nu en dan over een verloren ogenblikje kon beschikken, begon ik toch weer. Korte stukjes die later uitgroeiden tot het boekje, 'Ik woonde in een dorp'. Ik had de smaak weer te pakken en ik vond het heerlijk. Op aandringen van anderen begon ik mijn werk in te sturen en ik had succes.

Mijn man stierf vijf jaren geleden plotseling. Hij heeft me nog geholpen met de correctie van de drukproeven van, 'De

kleine vogel van niet geluk' en van 'Als de vlucht van een meeuw'. De uitgave ervan mocht hij niet meer meemaken. Wat een hobby was werd nu een dwingende noodzaak om mijn verdriet de baas te blijven. De jongens gingen studeren en ik kon mijn tijd vullen met schrijven. Ik was verplicht mijn gedachten te concentreren op mijn werk. Wat een bevrijdend schrijven is dat geworden en hoe dankbaar was ik dat ik hierdoor de mogelijkheid kreeg het contact met de buitenwereld vast te houden. Uit die tijd dateren enkele boeken die me heel lief zijn. 'De club van dertien' en 'Een zomer om nooit te vergeten'.

Ik kon het nu niet druk genoeg hebben. Ik schreef enkele romans voor oudere meisjes. 'Margot gaat in de kunst', 'De prijs is het waard', 'Het gaat altijd anders', 'Wij reizen samen' en 'Engelientje tegen wil en dank'.

Er werd mij ook gevraagd een kinderboekje te schrijven. Ik probeerde het. Wat

is dat moeilijk! Om je volkomen te verplaatsen in hun wereldje. Om niet over kinderen, maar voor kinderen te schrijven. Het werden 'Het mooiste feest' en 'Frits en Tineke'. Beide boekjes beleefden inmiddels een herdruk.

Toen ik merkte dat de boekjes goed ontvangen werden, ging ik ook hiermee door. Ik schreef, 'Hoe Kees en Hanneke hun konijntje kregen', een boekje dat schattig geïllustreerd werd door Jetty Krevers. Ik ben trouwens de verschillende tekenaars en tekenaressen heel dankbaar voor de aandacht die zij aan mijn boeken besteden. De jonge lezertjes kijken eerst en lezen pas daarna.

Voor de leeftijd van acht tot twaalf jaar verscheen, 'Avonturen aan de Achterweg'. Het is boeiend om voor verschillende leeftijdsgroepen te schrijven. Het eist een volledige omschakeling, iedere keer weer opnieuw. Omdat mijn huis altijd vol was en is met jonge mensen, ben ik in de gelukkige omstandigheid dat ik, liefst ongezien, vele gesprekken kan aanhoren. Vier kritische zonen en een dochter die niet minder kritisch is, houden mij in evenwicht.

Sinds kort zijn er ook enkele pockets verschenen. De jongens en meisjes willen goedkope uitgaven. Mijn dochter Alice heeft een hekel aan pockets. Ze vindt ze geen bezit. Toch vind ik het leuk dat nu ook van de oudere uitgaven pockets zullen verschijnen. Je bereikt zo een grotere

lezerskring. Voor de twaalf- tot zestienjarige is er, 'De eeuwigdurende melodie', voor ouderen, 'Met een eend en een tent'. In opdracht van een grote uitgever van boeken over gemeente-administratie schreef ik, 'Ambtenaar op smalle basis'. Het enige boek dat ik onder pseudoniem schreef.

Er staat nog een kinderboekje op stapel en enkele boeken voor oudere meisjes zijn in voorbereiding.

Zeer bewust streef ik ernaar om zo eenvoudig mogelijk te schrijven. Ik wil proberen zo te schrijven dat vooral het oudere meisje en de jonge vrouw mogen ervaren dat er ook in deze tijd nog zekerheden bestaan, dat de oude waarheden nieuw kunnen blijven en tot steun kunnen zijn.

Natuurlijk is er veel rommel op de markt, maar is dat niet met alles zo? De taak voor school en huis, radio en televisie; de mens een betere smaak bij te brengen. Je komt vaak mensen tegen die willen weten hoe lang je als schrijfster over een boek doet en dan liefst nog gepreciseerd in zo- en zoveel bladzijden. Wat een dwaasheid. Voor je begint te schrijven gaan er vaak weken en maanden van voorbereiding aan vooraf. En dan nog! Soms lukt het dadelijk, een andere keer zal alles in de prullenmand verdwijnen. Als je voor je schrijfmachine gaat zitten, moet je je bewust zijn dat je lezers recht hebben op je uiterste inspanning.

Schrijven is en blijft een zeer verantwoordelijk werk, maar het is heerlijk!

BIBLIOGRAFISCH REGISTER

In dit nummer werden besproken :

(volnummer)

Andreas, H., en M. Bouhuys: De trapeze 4e deel (P. Noordhoff), 93 p. — VIb	10.932
Andreas, H., en D. Huber: De trapeze 5e deel (P. Noordhoff), 80 p. - VIb	10.933
Bethell, J.: Het hoe en waarom boek van de beroemde geleerden (Centrale Uitg. Gianotten), 48 p. — VIa	10.953
Bodenheim, N.: Handje-plak (Sijthoff), 38 p. — VIc	10.965
Bodenheim, N.: Het regent — het zegent (Sijthoff), 38 p. — VIc	10.964
Borrebach, H.: Een meisje met spirit (W.-Frial.), 144 p. — V,M	10.959